

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci žalobce: **M. V.**, bytem K. J., Č. B., zastoupen Mgr. Markem Nemethem, advokátem se sídlem Opletalova 55, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2015, č. j. 076173/2015/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti výrokům III. a IV. rozhodnutí Městského úřadu Český Brod, Odboru vnitřních věcí (dále jen „orgán prvního stupně“), ze dne 30. 3. 2015, č. j. MUCB 8967/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), které bylo v napadeném rozsahu potvrzeno. Výrokem III. prvostupňového rozhodnutí byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku, kterého se dopustil tím, že dne 20. 2. 2015 okolo 13:30 hodin na parkovišti u prodejny Lidl v Českém Brodě, ul. Jana Kouly, udeřil otevřenou dlaní ruky do levé tváře T. M., až si jmenovaná klekla na zem. Tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití dle §

49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním. Výrokem IV. prvostupňového rozhodnutí byl žalobce shledán vinným tím, že dne 20. 2. 2015 okolo 13:30 hodin na parkovišti u prodejny Lidl v Českém Brodě, ul. Jana Kouly, udeřil dlaní do obličeje M. P. poté, co se zastala své dcery T. M. Tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 8.000,- Kč a dle ustanovení § 79 odst. 1 citovaného zákona mu byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, obojí splatné do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť mu byla před správními orgány upřena možnost hájit svá práva a oprávněné zájmy v řízení. V tomto ohledu vznáší výhradu, že nebyl na ústní jednání dne 25. 3. 2015 řádně předvolán. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že došlo k náhradnímu doručení dne 12. 3. 2015. Předvolání je totiž dodnes součástí správního spisu, takže nemohlo být žalobci ani náhradně doručeno vhozením do jeho schránky. Dovozuje, že náhradní doručení nebylo vůbec provedeno, a proto nemohla nastat fikce doručení. Nedostatek v doručování pak představuje vadu, kterou nebylo možné zhojit ani v odvolacím řízení. Žalovaný v odůvodnění konstatuje, že orgán prvního stupně požádal, aby byla písemnost vložena do schránky žalobce. Jelikož měl žalobce trvalý pobyt na obecním úřadu P., měla být podle názoru žalobce písemnost vhozena do schránky obce a nikoliv odesílána zpět orgánu prvního stupně.

Uvedené procesní pochybení pak zakládá nezákonnost celého správního řízení. Tím, že žalobci nebylo řádně doručeno předvolání, mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces. K tomu žalobce uvádí, že neměl možnost účastnit se ústního jednání dne 25. 3. 2015, neměl možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, neměl možnost navrhnout důkazy, ani se jinak procesně bránit. Orgán prvního stupně jej ani nevyzval, aby se seznámil se spisem a navrhnul případné další důkazy. Žalobce na svou obranu uváděl, že věc se stala jinak, než je uvedeno v popisu skutku. Pokud by měl možnost se bránit, navrhl by výslech paní N. V. a další důkazy.

Žalovaný v písemném vyjádření vyjádřil nesouhlas s argumentací žalobce, že fikce doručení nemohla nastat. Poukázal na skutečnost, že oznámení o zahájení řízení ve věci přestupku a předvolání k ústnímu jednání ze dne 26. 2. 2015 bylo vypraveno do vlastních rukou žalobce a uloženo k vyzvednutí dne 2. 3. 2015. Dne 12. 3. 2015 marně uplynula zákonná úložní lhůta dle § 23 správního řádu a nastala fikce doručení. Kromě toho orgán prvního stupně učinil další pokus o doručení předvolání na novou adresu trvalého pobytu žalobce. Dne 26. 3. 2015 si žalobce převzal oznámení o zahájení přestupkového řízení, v němž byl mj. poučen dle § 36 správního řádu. Do dne vydání rozhodnutí, tj. do 30. 3. 2015, však žalobce zůstal nečinný a svá práva neuplatnil.

Ohledně fikce doručení žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 5. 2011, č. j. 2 As 28/2011 - 131, ze dne 3. 6. 2010, č. j. 9 As 64/2009 - 44, ze dne 6. 2. 2014, č. j. 1 As 106/2013 - 44, dále na usnesení Ústavního soudu ze

dne 30. 9. 2010, sp. zn. II. ÚS 2317/10, a na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 7. 2012, č. j. 58 A 7/2011 - 62. K námitce žalobce, kterou zpochybňuje výsledky dokazování provedeného ve správním řízení, odkázal na rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, s tím, že důkazní břemeno se přesouvá na žalobce.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti.

Oznámením o zahájení řízení ze dne 26. 2. 2015 orgán prvního stupně sdělil žalobci, že na základě oznámení Police ČR, Obvodní oddělení Český Brod ze dne 16. 2. 2015 a ze dne 20. 2. 2015 zahájil s žalobcem řízení pro podezření ze spáchání mj. shora uvedených přestupků. Současně byl žalobce předvolán k ústnímu jednání dne 25. 3. 2015. V tomto oznámení byl žalobce mj. poučen o tom, že jako obviněný z přestupku má právo vyjadřovat se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích). Dále byl poučen, že má právo navrhopvat důkazy a jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, jakož i právo vyjádřit v řízení své stanovisko (§ 36 odst. 2 správního řádu). Rovněž byl poučen, že je předpokladem, že při ústním jednání budou shromážděny veškeré podklady pro vydání rozhodnutí ve věci, a proto bude mít žalobce možnost v rámci ústního jednání vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu). Současně byl poučen o tom, že nedostaví-li se bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, lze věc projednat v jeho nepřítomnosti (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích).

Z razítka na první straně uvedeného oznámení je zřejmé, že bylo vypraveno dne 27. 2. 2015. Rovněž z podacího razítka na přední straně připojené poštovní obálky vyplývá, že zásilka s oznámením a předvoláním byla předána k poštovní přepravě dne 27. 2. 2015. Podle údaje o adresátu na poštovní obálce byla zásilka doručována na adresu: M. V., nar. X, P., Č. B. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl dne 2. 3. 2015 zastižen, byla zásilka uložena a žalobci bylo zanecháno poučení s výzvou k vyzvednutí zásilky. Žalobce si zásilku v úložní době do 12. 3. 2015 nevyzvedl a dne 13. 3. 2015 byla zásilka vrácena zpět orgánu prvního stupně. Jako důvod vrácení zásilky je na rubu poštovní obálky uvedeno: „jiný důvod: nemá schránku“. Na přední straně obálky je přitom zaškrtnut údaj: „nevracet, vložit do schránky“.

Ve správním spise je dále založena kopie přihlašovacího lístku k trvalému pobytu ze dne 17. 3. 2015 s novou adresou trvalého pobytu žalobce: K. J., Č. B. Rovněž na tuto adresu orgán prvního stupně žalobci odeslal zásilku s oznámením a předvoláním. Tato písemnost byla podle razítka orgánu prvního stupně vypravena na novou adresu žalobce dne 19. 3. 2015. Z připojené doručenky vyplývá, že dne 26. 3. 2015 žalobce zásilku osobně převzal. V předkládací zprávě orgánu prvního stupně ze dne 30. 4. 2015 je pak doplněno, že vlastník nemovitosti na nové adrese žalobce, pan J. B., nejprve odmítl zásilku převzít s tím, že žalobce na adrese nebydlí. Dotazem podatelny na ohlašovnu bylo následně zjištěno, že J. B. k přihlašování osob na adresu trvalého pobytu zmocnil společnost D. t. s.r.o., zastoupenou jednatelem T. M. Tento jednatel pak poskytl doručovatelce čip od vstupu do buňky nadepsané SCHRÁNKA 24, kde jsou schránky se jmény, včetně jména žalobce. Z tohoto důvodu bylo doručování završeno až dne 26. 3. 2015.

Dne 25. 3. 2015 orgán prvního stupně věc projednal při ústním jednání. Vzhledem k tomu že žalobce se bez omluvy k jednání nedostavil, ač byl řádně a včas předvolán, bylo dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích jednáno v jeho nepřítomnosti. Z protokolu o ústním jednání vyplývá, že při jednání byli vyslechnuti svědci: M. D., M. B., E. H. a dále T. M. a M. P. Protokolace byla skončena v 14:37 hodin s tím, že správní orgán vydá bez dalšího rozhodnutí, které obviněný obdrží písemně.

Rozhodnutím ze dne 30. 3. 2015 byl žalobce ve výrocích III. a IV. uznán vinným ze spáchání předmětných přestupků. Za to byla žalobci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 8.000,- Kč a dle ustanovení § 79 odst. 1 citovaného zákona mu byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, obojí splatné do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Kromě svědeckých výpovědí výše uvedených svědků vyšel orgán prvního stupně při svém rozhodování z úředního záznamu Policie ČR o prvotním šetření na místě, kde byli vytěženi rovněž N. V. a M. V. Při hodnocení důkazů týkajících se výroku III. konstatoval, že svědek B. i svědek H. viděli, jak žalobce T. M. udeřil, až spadla na zem. Toto osvědčila rovněž svědkyně P. Skutečnost, že útoku žalobce předcházelo to, že mu T. M. bouchla do auta, protože měla obavu, aby do ní a svědkyně P. s dítětem nenacouval, podle orgánu prvního stupně neopravňovala žalobce k tomu, aby ji udeřil. Rovněž pokud jde o jednání popsané ve výroku IV., svědci H. a B. napadení M. P. potvrdili. Jednání žalobce bylo prokázáno rovněž výpovědi svědkyně M. i samotné M. P. Všechny tyto výpovědi pak orgán prvního stupně hodnotil jako věrohodné. Žalobce a N. V. sice při vytěžení uvedli, že žalobce M. P. pouze odstrčil. Tato skutečnost však byla vyvrácena výpověďmi svědků H. a B.

K odvolání žalobce, které obsahuje v podstatě tytéž námitky jako žaloba, žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí orgánu prvního stupně ve výrocích III. a IV. potvrdil a odvolání žalobce zamítl. Žalovaný s odkazem na ustanovení § 19, § 20, § 23 a § 24 odst. 1 správního řádu konstatoval, že orgán prvního stupně postupoval při doručování oznámení a předvolání k ústnímu jednání v souladu se správním řádem. K tomu uvedl, že orgán prvního stupně sice požádal o vhození zásilky do schránky pro případ, že zásilka nebude ve stanovené lhůtě vyzvednuta, nicméně s ohledem na skutečnost, že žalobce v místě svého trvalého pobytu domovní schránku nemá (jedná se o adresu ohlašovny) a nebylo možno zásilku vložit ani na jiné vhodné místo, byla písemnost po marném uplynutí lhůty v souladu s ustanovením § 23 odst. 4 správního řádu vrácena zpět orgánu prvního stupně. Podle názoru žalovaného pak fikce doručení nastává bez ohledu na skutečnost, zda je následně písemnost osobně doručena či vložena do schránky či na jiné vhodné místo. Rovněž okolnost, že orgán prvního stupně dne 26. 3. 2015 doručil oznámení a předvolání na novou adresu žalobce nic nemění na tom, že oznámení s předvoláním bylo doručeno náhradním způsobem již dne 12. 3. 2016, a tedy včas. Vzhledem k tomu, že žalobce byl řádně a včas předvolán a byl také náležitě poučen o svých právech a povinnostech, byly splněny podmínky pro jednání v jeho nepřítomnosti. Žalovaný neshledal ani porušení jiných práv žalobce. Rovněž pokud jde o věcnou stránku věci, dospěl žalovaný k závěru, že orgán prvního stupně zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností. K nařízenému ústnímu jednání se sice žalobce a svědkyně V. nedostavili, sám žalobce však při vytěžení na místě sám uvedl, že na nadávky ženy (svědkyně M.) reagoval úderem otevřenou dlaní pravé ruky do její levé tváře. Z tohoto jednání je pak usvědčován svědeckými výpověďmi svědků B. a H., kteří nemají žádný vztah k žalobci ani k osobám

postiženými přestupky. Jejich výpovědi přitom korespondují s výpověďmi svědkyň M. a P. Tvrzení žalobce, že byl nejprve slovně napaden a že svědkyni P. pouze odstrčil, když se na něj „sápala“, byla vyvrácena výpověďmi svědků. Žalovaný proto obhajobu žalobce považoval za účelovou a uvedenou pouze ve snaze vyvinít se. Svědkyně V. se k nařízenému jednání bez omluvy nedostavila, nicméně její výpověď by nemohla převážit s ohledem na její blízký vztah k žalobci nad nezávislými výpověďmi nezaujatých svědků. S ohledem na uvedené, orgán prvního stupně nepotřeboval provádět další dokazování a po skončení ústního jednání vyhotovil rozhodnutí ve věci.

Při jednání soudu účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podaná oprávněnou osobou a že jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce předně namítá, že mu předvolání k ústnímu jednání dne 25. 3. 2015 nebylo řádně doručeno, když nebyly splněny podmínky pro náhradní doručení tzv. fikcí.

Podle § 23 odst. 4 správního řádu se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

Podle § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j. 1 As 106/2013 - 44, konstatoval, že doručení písemnosti fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu není vyloučeno ani tehdy, pokud se doručuje na adresu trvalého pobytu adresáta, kterou je adresa ohlašovny [§ 2 písm. d) zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech]; doručení fikcí však není možné v situaci, kdy ohlašovna nepřebírá výzvy o uložení písemnosti (§ 23 odst. 4 a 5 správního řádu).

V dané věci bylo na adrese trvalého pobytu žalobce poučení s výzvou k vyzvednutí zásilky zanecháno. Tato skutečnost je doložena tím, že poštovní obálka s oznámením a předvoláním se orgánu prvního stupně vrátila bez pravé přední části, kde se nachází právě poučení s výzvou k vyzvednutí zásilky, přičemž na přední straně obálky je v levé horní části zaškrtnut údaj o tom, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Oproti výše uvedené věci posuzované NSS tak v dané věci byly splněny všechny podmínky pro uložení písemnosti, neboť na adrese trvalého pobytu žalobce byla výzva s poučením zanechána. Skutečnost, že ve správním spise je obálka s oznámením a

předvoláním založena pak závěr o náhradním doručení nevyvrací, jak nesprávně dovozoval žalobce, ale naopak slouží jako doklad ohledně doručování písemnosti žalobci.

V rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 2 As 165/2014 - 27, NSS dále pod bodem 13 konstatoval, že vložení do schránky je zásadně nutnou podmínkou účinnosti fikce doručení. Výjimečně vložení do schránky nutnou podmínkou doručení fikcí nebude. V první řadě půjde o situaci, že doručení nebude možné pro existenci objektivní překážky na straně osoby, které má být doručeno, přesněji řečeno „na straně“ adresy, kam se doručuje. Není-li na této adrese schránka, kam by bylo možno zásilku vhodit, nelze po doručujícím orgánu požadovat, aby ji do neexistující schránky vhodil. Dalším důvodem výjimky je, že správní orgán vyloučí vhození do schránky.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně konstatoval, že fikce doručení nastává bez ohledu na skutečnost, zda je následně písemnost osobně doručena či vložena do schránky či na jiné vhodné místo. V dané věci se nicméně uplatní výše uvedená výjimka spočívající v tom, že na adrese trvalého pobytu žalobce neměl schránku. Orgán prvního stupně sice nevyločil vhození písemnosti do schránky, nicméně vhození písemnosti do schránky nebylo možné. Doručující orgán za této situace postupoval v souladu s ustanovením § 23 odst. 4 věta druhá část věty za středníkem správního řádu, pokud písemnost vrátil zpět orgánu prvního stupně. Žalobce se mýlí, pokud dovozuje, že písemnost měla být vhozena do schránky obce P., neboť ta nebyla adresátem uvedené písemnosti a zákon jí ani neukládá povinnost přebírat písemnosti za žalobce. K tomu lze pro úplnost konstatovat, že pokud žalobce policejní hlídce nesdělil jinou adresu, na kterou by mu bylo možné doručovat písemnosti, ač musel předpokládat, že se proti němu povede správní řízení ve věci přestupku, lze tuto skutečnost přičíst pouze a jen k jeho tíži. Žalobce rovněž mohl požádat dle § 10b zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel, o zaznamenání údaje o adrese, na kterou mu mají být doručovány písemnosti, nebo si mohl zřídit datovou schránku, či se nechat zastoupit zmocněncem pro doručování. Žádnou z uvedených možností však žalobce nevyužil.

Lze tudíž uzavřít, že žalobce byl k ústnímu jednání na den 25. 3. 2015 řádně a včas předvolán písemností, která mu byla doručena fikcí dne 12. 3. 2015. Námitky žalobce, že fikce doručení u předvolání nemohla nastat a že neměl možnost se ústního jednání dne 25. 3. 2015 účastnit, proto soud neshledal důvodnými.

Jelikož se žalobce bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu k projednání nedostavil, byl orgán prvního stupně dle ustanovení § 74 odst. 1 věty druhé zákona o přestupcích oprávněn věc projednat v jeho nepřítomnosti. O tomto následku, jakož i o možnosti navrhopat důkazy a rovněž o tom, že v rámci ústního jednání bude mít možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, byl žalobce v oznámení a předvolání ze dne 26. 2. 2015 náležitě poučen. Žalobce se bez omluvy a bez důležitého důvodu k projednání nedostavil a tím se připravil o možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí (obdobně srov. bod 18 rozsudku NSS ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 - 36, v němž s odkazem na starší judikaturu konstatoval, že nejde o porušení § 36 odst. 3 správního řádu, pokud se obviněný náležitě neomluví z ústního jednání, a správní orgán rozhodne v jeho nepřítomnosti). V dané věci přitom žalobce nevyužil možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí ani poté, co dne 26. 3. 2015 oznámení o zahájení řízení

s poučením osobně převzal. Kromě toho žalovaný v napadeném rozhodnutí na návrh žalobce na provedení důkazu svědeckou výpovědí paní N. V. reagoval, když jej pro nadbytečnost neshledal opodstatněným. Jiný konkrétní návrh na doplnění dokazování pak žalobce v odvolání ani v žalobě nevzněl. Z uvedených důvodů soud nepřisvědčil ani zbývajícím námitkám žalobce, že neměl možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a navrhopvat důkazy, resp. že jej k tomu správní orgány nevyzvaly, a že tak neměl možnost procesně se bránit.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal námitky žalobce důvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. K jeho návrhu na přiznání náhrady nákladů řízení, tj. paušální náhrady za každý úkon dle § 13 odst. 3 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) soud uvádí, že ve smyslu § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, *[z]ákladu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. A contrario z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníkovi řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (viz rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20). Taková situace zcela jednoznačně nastala v nyní řešené věci. Podle rozsudku NSS ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, „(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23).“ Podle citovaného rozsudku NSS by žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu mu tato náhrada nemůže být přiznána ani v případě, že zastoupen není (srov. shodně rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2015, č. j. 1 Afs 225/2014 - 31, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, dle kterého náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná).*

Vzhledem k výše uvedenému soud požadovanou náhradu nákladů žalovanému nepřiznal. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. února 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Pavλίna Švejdová